

РОЂЕЊЕ ЈЕДНЕ ПЕСМЕ

Рођење једне песме налик је рођењу једне звезде. Нико не зна како и када је настала једна звезда. Слично је и са песмом. Можда је песма настала оног тренутка кад је дете отворило очи и угледало свет. Тај тренутак је уистину сусрет са светом. Дете гледа и види свет. Оно се упознаје са њим. У њему остају убележене лепота и драма тог сусрета.

У њему се рађају песме.

И тако, сваки човек постане покретна песмарица.

Кад одрасте, он носи са собом своје претходно постојање, али да не би пострадао под тежином сећања, на срећу, има заборав, спасоносни гелендер који му омогућује да се придигне. Понекад му се догоди да изнесе песму на светлост, да је прибележи за друге људе, тад он постане - песник. Многи ће се задржати на поседовању лепоте и драме не знајући шта носе у себи, са собом. Али, зато постоје песници да им позајме оно што су успели да отргну из себе, из сопственог мрака.

Да би једна звезда била видљива неопходно је да њена светлост стигне до нас. Исто је и са песмом. Разлика је у томе што је светлост звезде видљива у мраку, а светлост песме на светлости. Оне песме које су остале у човеку неће бити видљиве, баш као што нам нису видљиве звезде које никако да допутују. Шта мари кад има толико треперења стихова око нас, и кад нам туђи стихови постају наши, и кад уз њих хрлимо ка светлости и спасу. А кад нам се догоди да и сами постанемо песници, трудимо се да томе не придајемо својство поседништва. Јер, уистину, као што наше

рођење није зависило од нас, тако ни рођење песама које изнедримо није наше дело.

Песма је сан. Писање песме је сневање у будном стању. Током тог сневања остварује се заједништво лепоте и мудрости, осећајности и потраге за самим собом. Да, можда је песма понајвише наш начин да дођемо до себе, да се учврстимо у овом тренутку, да у њему постојимо ослобођени страха од вечности из које стижемо у свет, и од те исте вечности у којој ћемо наставити да постојимо.

Светозар Влајковић

AX!

Još jedna
sitanjska
naježda uzda ka
plina Ruža

Uybypa, 4 jynnu 2018

O
C
E
A
N

СОКОЛСКА УЛИЦА

Кад год пролазим Соколском
Где је она некад становала
Ето фламинга раширених крила
У мом унутарњем небу
Ето птице која је изгубила своје гнездо
И нема где да слети

У тој улици једног новембра
Пре више од пола века
Пољубила ме ученица првог разреда гимназије
Мене дечака скоро младића
Срели смо се на игранци
У Трећој мушкој
Играли уз песму *Фламинго*¹

Затим сам је испратио до куће
Застали смо осврнула се
Никога није било
У тој улици са једном светиљком
Пољубићу те зато што си ме допратио
И што пада снег

¹ *Фламинго*, композиција Едмунда Андерсона, коју су изводили Duke Ellington (1941), Gene Krupa, Tony Martin, Errol Garner, Stan Getz, Benny Carter, Caterina Valente, Carmen McRae, Светозар Влајковић (1954), Dave Brubeck Quartet (1958), The Tijuana Brass (1966), Chik Corea's Elektric Band и многи други до данас:

*FLAMINGO, LIKE A FLAME IN THE SKY
FLUING OVER THE ISLAND
TO MY LOVER NEARBY*

Учини́ла је рече́но
Отада фламинго лети у мени
Кад год пролазим улицом нашег првог пољупца
Јер тада снег пада
Па нека је и август
А искрице око њених усана
Дијаманти су
Какве она касније није имала
Нити ће их имати

ИСПУЊЕНОСТ

Нисам имао девојку
Да је волим да ме воли
Ни ципеле за излазак
У биоскоп у позориште
А био сам испуњен

Нисам имао новац
За цигарете за новине
За трамвај за игранку
Књиге сам позајмљивао
А био сам испуњен

Нисам имао пријатеље
Да их волим да ме воле
Живели смо на углу улице
Драли се једни на друге
А био сам испуњен

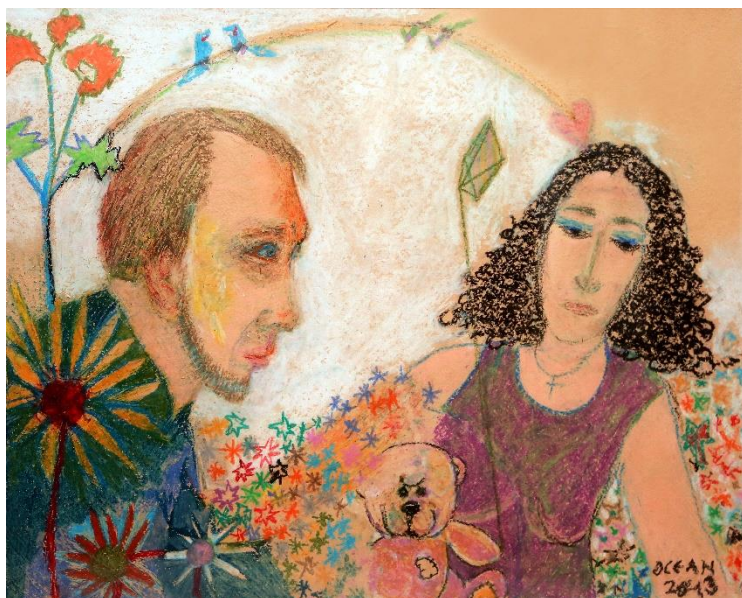
Нисам имао своју собу
Ни свог паука у углу
Ни радио ни хармонику
Нисам имао ништа
А био сам испуњен

ТИ-И-ЈА

угледамо јабуку
постанемо јабука

ослушнемо море
постанемо море

у свему
рађа се
ја-ти
ти-и-ја

СУМРАК

Споро ромиња
Нечујни сумрак
Смешта се у прозор
Зачуђене очи прате
Најаву блиске ноћи

Клизи низ зидове
У пустом дворишту
Смешта се у шупљине
Смрзнуте траве
У свој почетак

На столу полеглом
Под тежином чаше
Остаци кармина
Лампа је упаљена
И у њој је сумрак